

Ve Gyömbérová

*Hriješne
Horúce Leto*

ANOTÁCIA

1) **HRIEŠNE:**

(prísl.) *nesprávne; správať sa previnilo, trestuhodne, nedbanlivo*

(príd. m.) *-y: nemravný, plný hriechu*

2) **HORÚCE:**

(príd. m.) *rozpálené, ohnivé, vrele*

(prísl.) *-o: ľúbiť niekoho silným citom*

3) **LETO:**

(podst. m.) *ročné obdobie*

Verú po nociach stále máta strašný sen, ktorý sa jej s pravidelnosťou vracia a každým razom si z neho pamätá viac a viac. Čo ak to však nie je len sen?

Príbeh sa odohráva na konci júna, keď devätnásťročná Verú už nedokáže vystáť teplotné rekordy, nudu a neznášanlivosť voči letu. Všetko zmení Sebastiánova pozvánka na chatu, na ktorej sa koná obrovská párty. Tá jej však prevráti život. K lepšiemu? K horšiemu?

Náhodné stretnutie v autobuse s rockerom Adamom nebude až také náhodné, ako sa na prvý pohľad zdá. Budú jeho varovania zbytočné alebo majú nejaké opodstatnenie? Verú by ich však nemala brať na ľahkú váhu. Na chate sa spoznáva s Henrym, ktorý je Adamov úplný opak. Spočiatku jej nie je sympatický, ale keď sa na ňu kamarátka Lilly vykašle a nechá ju osamotenú medzi toľkými cudzími ľuďmi, Henry si získa jej priazeň a začne sa kolobeh plný klamstiev, tajomstiev a pretvárok, ktorý nemá konca.

Verú však po nociach stále máta strašný sen, ktorý sa jej s pravidelnosťou vracia a každým razom si z neho pamätá viac a viac. Poskytne jej sen odpovede na všetky otázky? Je to vlastne sen či realita? Komu otvorí svoje srdce viac, Adamovi, láske na prvý pohľad, alebo romantickému Henrymu, ktorý si otvára cestu k jej srdcu po troške a ktorý nie je taký, ako sa na prvý pohľad zdá? Majú títo dvaja niečo spoločné? Preberie sa niekedy z tohto sna?

Hriešne horúce

LETO

— *Autor* —

Vé Gyömbérová

Vé Gyömbérová

HRIEŠNE HORÚCE LETO

Jazyková a redakčná korektúra: Tomáš Čačko

Grafická úprava a obálka: Anton Antarondol Lenčes

1. vydanie

Publico

2019

ISBN (EPUB): 978-80-570-1072-2

ISBN (MOBI): 978-80-570-1073-9

ISBN (PDF): 978-80-570-1071-5

VENOVANIE

Knihu venujem obom svojim dedkom, ktorí už nemali to šťastie dožiť sa môjho úspechu.

Viem, že by boli na mňa veľmi pyšní.

Lúbim vás.

Obsah

PROLÓG	1
1. BEZ VAROVANIA.....	2
2. VYJADRI SA	5
3. UTRPENIE ZAČÍNA.....	7
4. DOBRÉ ČASY	11
5. KTO SI?.....	14
6. DOHODA.....	18
7. A DOSTĽ!.....	24
8. CUDZINCI.....	29
9. RECEPT NA KATASTROFU	34
10. RUŠIVÝ ELEMENT.....	38
11. NÁHLE ZMIZNUTIE.....	44
12. ZÁCHRANCA	46
13. ZAČIATOK ROMANCE.....	52
14. NOČNÁ MORA	57
15. PREBUDENIE	59
16. VYZNANIE LÁSKY	64
17. NEČAKANÉ PRIPOMENUTIE	72
18. NÁVRAT DO REALITY.....	76
19. KAM SKÔR?	81
20. SPOVEĎ V DAŽDI	85
21. ZMENA PLÁNOV.....	97
22. S PRAVDOU VON	104
23. CHVÍĽKA ROZPTÝLENIA.....	108
24. TAJNÁ AKCIA	111
25. MÔŽE TO BYŤ EŠTE HORŠIE?	119
26. MALÉ ROZPTÝLENIE.....	125
27. UZMIERENIE.....	127
28. NEČAKANÉ STRETNUTIE	130
29. NEČAKANÁ KONFRONTÁCIA.....	140
30. NEČAKANÉ ODHALENIA.....	147
31. ZMARENÝ PLÁN	159
32. ÚTEK.....	168
33. ZÁCHRANCA	173
34. KEĎ SA SEN STANE SKUTOČNOSŤOU.....	181
EPILOG	183

PROLÓG

Bola tma uprostred jesene. Prázdna ulica, nikde ani len náznak živej duše. V jej chladnom objatí mi jediných spoločníkov robili pouličné lampy s kopou padajúceho lístia. Milovala som to. Len vtedy som dokázala mať tú najčistejšiu myseľ. Väčšina ľudí tomu s jednoduchosťou a bezočivosťou hovorí depresia, pre mňa je to krásna a čistá melanchólia, ktorá je tak oslobodzujúca, upokojujúca a hlavne nádherná.

Bol to síce večer ako každý iný, no niekde vo svojom vnútri som mala zvláštny a neopísateľný pocit. Nechcela som mu pripisovať žiadnu váhu, avšak nemohla som sa ho zbaviť. Jednoducho to nešlo. Vedela som, že sa niečo stane. Vedela! Len keby som to aspoň aj vedela predvídať.

Tak veľmi som sa na Adama tešila. Nevideli sme sa len pár dní, ale neskutočne mi chýbal. Do dnešného dňa ľutujem, že som bola taká slepá, hluchá a neposlúchla ho už na začiatku. Adam mal vždy pravdu, no moja naivita nado mnou opäť zvíťazila. Tie chvíle boli pekné, ale bol to omyl. Aspoň, že som to pochopila včas. Alebo už bolo neskoro?

Už som ho videla kráčať. Videla som, ako sa pomaly, no s istotou, ku mne približuje a ten pocit šťastia snád' ani nedokážem definovať. Opäť bol rockovo fešný ako vždy. Tak veľmi som sa tešila, až som zabudla na posledné myšlienky, ktoré mi vírili hlavou. Byť v jeho objatí bolo to jediné, čo som momentálne chcela, no moment priblíženia trval neskutočne dlho, ako v spomalenom filme.

Už z diaľky som videla, že sa usmieval aj on. Prisahám, že sa usmieval, ale teraz... akosi... razom sa to zmenilo na niečo ťažko definovateľné, možno na strach či prekvapenie. Nechápala som. Niečo ma prinútilo spomaliť až nakoniec zastať. Adam sa však rozbehol, utekal tak rýchlo, akoby mu išlo o život. Čo sa to, dopekla, deje?

Bol už skoro pri mne, v tvári som mu už jasne videla bezmocnosť a uslzené oči. Adam?

Nezastavoval, neobjal ma, len ma odsotil z chodníka nabok na mokrú cestu. Čo to robíš, Adam?! Chceš ma zabiť? Na moje veľké šťastie bola ulica prázdna a prázdna bola aj cesta.

Všetko sa to odohralo tak rýchlo, ani som si nestihla uvedomiť, prečo to spravil a... vtedy to prišlo. Začula som výstrel. Najprv jeden, vzápätí ďalší.

Behom sekundy sa mi všetko vyjasnilo. Tie blbé pocity, ktoré som mala, že sa niečo stane.

A stalo sa! Adam!

1. BEZ VAROVANIA

Ach, je to tu zas. Ďalší horúci letný deň je skoro za mnou. Neskutočné! Nikto mi to nechce veriť, no neznášam leto. Bavím sa pri nechápavých pohľadoch ľudí, keď si pomyslia, že som vlastne smutný človek. Zároveň sú ešte vo väčšom údive, keď im s láskou vysvetľujem, ako ma nelákajú bazény s ich ultračistou vodou a tlačením sa hlava pri hlave (a môžu byť radi, že som spomenula práve tú hlavu), ako je opaľovanie a vypekanie tela pod silnými slnečnými lúčmi absolútne nezdravé a nudné a ako pri vyslovení vety: „Mám fóbiu z búrok,“ zostanú nehybne stáť so zaseknutým úškl'abkom na tvári a s pomyslením, že som azda nesvojprávna.

Ono je to vlastne veľmi jednoduché a ľahko zdôvodniteľné. Je pre mňa absolútne nepochopiteľné, ako sa niekto môže tešiť na to, že bude celý čas spotený, spálený a koniec koncov bude aj tak nespokojný. A že kde je tá logika! Blázni.

Dnešný deň však opäť nebol iný. Bol ešte len jún, opäť hlásili okolo 35 stupňov a mňa išlo pri tom čísle poraziť. Berúc do úvahy to, že tých 35 stupňov je len v tieni, ma išlo poraziť ešte viac. Tá horúčava ma obľiala už len pri pomyslení na to, že sa zase zbláznim od toho dusna, že zase nevystrčím päty z domu, lebo umrieť ešte nechcem, že budem musieť vypiť okolo 300 litrov tekutín a že sa zase budem musieť minimálne pol dňa vkuse sama ovievať vejárom, keďže ventilátor je pre mňa úplne zlá vymoženosť. Rozviruje prach, z ktorého potom celý deň kýcham, po dlhšom fúkaní z neho začína bolieť hlava a o očiach ani nehovorím. No jednoducho, celé zle...

Našťastie deň prešiel rýchlejšie než som čakala.

Zvečeralo sa a vzduch sa trošku schladil. Otvorila som si okno dokorán, aby mi tento božský vzduch osviežil a prevetral mozog. Keďže nebolo ešte neskoro a tiež som šťastí otrok moderných technológií a sociálnych sietí, zapla som si svoj ťažkopádny notebook, aby som si roztopašne skontrolovala, či sa niekomu za mnou necnie. Trápna, detinská a nemiestna výhovorka, priznávam. Vždy radšej vezmem do ruky knihu, než sa týmto zaoberať, no teraz som mala akési nutkanie byť tam. Byť v správnom čase na správnom mieste. Akýsi pocit, že sa niečo stane.

Výhľad z môjho okna na ulicu ma však nateraz zaujal viac. Som silná citlivka, mnoho vecí na svete ma dokáže nesmierne dojať, čomu sama dosť dobre nerozumiem, no vychutnávam si to. Boli časy, keď som sa toho chcela nadobro zbaviť. Tá moja precitlivenosť mi spôsobovala nemalé ťažkosti, priznám sa. Vždy som bola považovaná za urevanú, psychicky slabú osobu, ktorá sa

nevedela nikomu postaviť, nemala svoj vlastný názor, nedokázala ani bez ujmy pozrieť film. Vždy ma prekvapovalo, že to takto ľudia vnímali. Zakaždým som sa postavila za to, čo sa mi páčilo alebo nepáčilo, čo som uprednostňovala. Vedela som dať najavo svoj odlišný názor, väčšinou síce kontroverzný, ale vedela. A filmy? Hudba, akékoľvek umenie? Áno, neprestane ma to dojímať. Asi sa viem do toho viac vžiť, do duše toho výtvoru. Všetko totiž vnímam do poslednej bodky. Prehrávam si to znovu, prežívam, premýšľam. Nehltám a nekonzumujem bez nezájmu. Preto vždy plačiem pri filmoch, dokonca aj pri animovaných. Veď tam je vždy toľko lásky, koľko v skutočnom živote pomaly už niet. Plačiem kvôli nezájmu ostatných ľudí k ostatným ľuďom, kvôli prihlúplym názorom, nespravodlivosti, kvôli prekvapeniam. Takisto z radosti, smútku, z darčiekov, z lásky v akejkolvek podobe, zo zvierat, prírody a detí. Môj život je vlastne jeden veľký uslzený nárek, popretkávaný smutnými i veselými momentmi, z ktorého niet úniku. A čím som staršia, tým viac som za tento dar každým dňom vďačnejšia. Pretože čo je viac, ako vnímať každúcky moment života do špiku kosti a neprežívať ho len tak ako hluchý a slepý bez emócií?

Tak ako večer pri otvorenom okne. Bolo pološero, lampy ešte nesvietili, no jasne som z okna videla párik, dovoľm si povedať, že starých, fakt starých ľudí. Navzájom sa pomaličky viedli, pridržovali sa jeden druhého. Starý pán mal pre každý prípad aj palicu. Asi manželia, napadlo mi. Asi určite. Kto by si v takom veku hľadal milenca či milenku? Pomalým krokom sa blížili k lavičke. Ich konečná na takú hodinku, pomyslela som si v duchu. Nemala by som asi špehovať starých ľudí a vo voľnom čase to fakt nerobím, ale toto mi nedalo. Niekedy si niečo povedali, no zväčša mlčali. V ich prípade boli slová úplne zbytočné, všetko si vedeli po toľkých rokoch vyčítať aj z očí. Z času na čas sa jemne pohľadili po tvári, starký dal zrazu svojej ženuške jemný letmý bozk na líce. Taká horúca láska z nich sršala na kilometre ďaleko. Z toho všetkého som mala zimomriavky asi aj na päte. Aké neskutočné, ten pohľad bol na nezaplatenie.

V dnešnej dobe plnej rozvodov, hádok a neznášanlivosti je vidieť niečo také asi výnimočné. Bolo z nich cítiť, že sú zo starej školy. Názory na svet, a hlavne na lásku, majú predsa len o dosť odlišné. Mala som nesmiernu chuť za nimi pribehnúť a opýtať sa ich toľko vecí. Ako sa spoznali, aký mali život... Určite by to boli nezabudnuteľné historky. Bolo by to však asi dosť opovážlivé, možno drzé. Nevie. V každom prípade som ich nechcela rušiť v takej krásnej chvíli. Nech si ju vychutnávajú, kým môžu.

Snáď sa aj mne raz podarí nájsť niekoho, kto so mnou vydrží až do úplného konca, bude ma držať za ruku v každej dobrej, ale aj zlej chvíli, hovoriť mi, aká som krásna, aj keď už budem

mať vrásky. A snád' si aj my raz tak sadneme na lavičku a budeme svetu vysielat' všetky signály našej lásky až... až do konca.

No späť do reality.

2. VYJADRI SA

Mojím veľkým umením je zapozerať sa na niečo, zamyslieť sa a nechať sa tými myšlienkami unášať. Zrazu som mimo diania okolo, nič nevnímam, nepočujem, necítim. Len vidím svoj vymyslený obraz pred očami. A milujem to. Dokonca to vyhľadávam. Nie som maniak, blázon ani nič podobné... asi. Len niekedy viac snívam, než žijem v realite, ale to mi úplne vyhovuje.

Vedím si tak tri životy. Prvý je ten skutočný, ktorý je krutý a nespravodlivý. Druhý, ktorý je len môj, si vymýšľam podľa vlastných predstáv, snov, pocitov a tak, ako by mal v skutočnosti aj naozaj vyzeráť a kde by som bola najšťastnejším človekom. A tretí, ten, ktorý sa odohráva v mojom podvedomí, keď spím.

Z môjho neustáleho zasnenia ma však prerušil zvuk prichádzajúcej správy na sociálnej sieti. Ach, ako môže existovať niečo také kruté, elektronické a opovážlivé, že si ma to dovolilo vyrušiť?! No nič, Veronika, vitaj späť v realite.

Myslela som, že Sebastiánovi minimálne vynadám za to, čo môže teraz odo mňa chcieť. Keď som však uvidela správu: „*AHOJ NECHCELA BY SI PRIST NA CHATU?*“ hneď ma to prešlo. Napísal síce nečakane, ale celkom vhod. Už by som mohla aspoň na pár dní zmeniť prostredie a možno aj moje začínajúce leto sa poberie iným smerom. Hlavne *nejakým* smerom. Je úplne jedno akým.

Po predýchaní prvotného, extrakrátkodobého očarenia som odpísala: „*Ahoj, kedy by to malo byť a kde sa to nachádza?*“

„*STIHLA BY SI TO DO ZAJTRA? HAHA... CHATA JE V KOSICIACH PAR KM OD OPTIMY... DOMOVA OBLAST KUSOK NAD JAZEROM... A BER AJ KAMOSKY...*“

„*Och, Seby! To si mi nemohol dať vedieť skôr? Ako sa teraz večer s niekým dohodnem hneď na zajtrajšok? A ako sa tam dostanem? Ved' ani neviem, kde to je. Mám problém zorientovať sa v Košiciach, nie to ešte tam.*“

„*HAHAHA VED SI SIKOVNA TY TO DAS...*“

„*Veľmi vtipné, naozaj. Keď nikoho nezoženiem, je mi ľúto.*“

„*NAD TYM ANI NEROZMYSLAJ... ZAJTRA SA VIDIME... PA...*“

Ešte stále som si nezvykla na jeho štýl písania; všetko veľkými písmenami, diakritika a čiarky mu nič nehovoria, ale tak... každý má svoj spôsob.

Slovenčina moja rodná, načo sa s tebou trápiť ešte aj pri takomto spôsobe komunikácie? Zmier sa s tým. Už aj tak si dosť náročná, aj keď krásna.

V tom momente sa na net prihlásila Lilly. Kontrolka v hlave mi zasvietila. Koho iného zavolať na takú neodolateľnú a hlavne spontánnu akciu, ak nie ju? Neváhala som ani minútu.

„Lilly, počuj! Písal mi kamoš, či by som nešla na chatu, mám brat' aj kamošky. Ty si za všetky kamošky. Ideš so mnou. Zajtra. Nebavím sa ďalej!“

„Ahoj... počkaj, počkaj. Na akú chatu a kde???“ zareagovala so značným nepochopením.

„Zavolaj mi ráno, už musím ísť. Niekde v Košiciach, zajtra ti poviem. Psychicky sa na to priprav, pekne sa vyspi, načerpaj silu aj všetku krásu a letné prázdniny sa môžu začať, hm? Sama určite nejdem, však ma nenecháš ísť samú?“

„Nejdeeeeem, ti šibe? Ved' tam nikoho nebudem poznať, ty sa nepočítaš. Aj tak sa mi nechce.“

„Prestaň! Ty si vždy za každú párty, nehraj to na mňa. A čo ja ti nestačím ako spoločnosť? Čo keď tam nájdeš toho pravého chlapa s veľkým CH? Aha, zmaturovali sme, prázdniny sa nám začali skôr než ostatným, tak čo s tým?“

„Ty si šibnutá, že chlapa s veľkým CH... Bohvie, ako si myslela to veľké CH.“

„Vieš veľmi dobre ako, haha. Tak čo, presvedčila som ťa?“

„Okej, zajtra ráno ti hneď volám. Nie, že zase budeš spať doobeda!“

„Rozkaz. Dobrúúúú.“

So zvláštnym pocitom som si ľahla do postele. V hlave sa mi prehánalo milión myšlienok: ako to bude, ako sa tam dostaneme, či nás tam vôbec treba, určite tam nikoho nebudem poznať ani ja. Napodiv mi táto myšlienka vôbec neprekážala a začínala som sa tešiť.

Predsa bol môj vnútorný pocit správny, že kvôli niečomu mám zapnúť ten otravný Facebook. Zrazu som voči Sebastiánovi pocítila veľkú vďačnosť a vnútorné nadšenie z nepoznaného sa vo mne len stupňovalo.

Uvedomila som si, ako sa usmievam.

U mňa platí jedno pravidlo: neplánované veci sú vždy najlepšie. A hlavne vždy vychádzajú. Tak snáď sa to všetko podarí a budeme mať spolu s Lilly konečne super víkend a nezabudnuteľné zážitky, na ktoré budeme spomínať ešte veľa rokov.

Zrazu som si spomenula na deduška s babkou na lavičke, no keď som im chcela venovať posledný pohľad, už tam neboli. Škoda. Úsmev sa mi vytratil.

3. UTRPENIE ZAČÍNA

I hate everything about you. Why do I love you...

Z ničoho nič mi začal zvonit' mobil. Vraví sa, že svoje obľúbené pesničky by sme si nemali nastavovať ako zvonenia a budíky, ale ja som nemohla odolať. Na starých Three Days Grace nedám dopustiť.

Keby som však len tušila, že text piesne bude taký skutočný!

Nič však nie je viac než nerušený spánok, preto mi to prišlo zvláštne. Ved' si vždy pred spaním vypínam všetky zvuky, tak čo do...?!

„Prosiím...,“ ozvala som sa nakoniec ešte rozospatým hlasom.

„Nehovor mi, že ešte spíš!“ Skríkla na mňa Lilly.

„...“

„Halóóó, okamžite vstávaj! Vieš, koľko je hodín??“

„Lilly? Ty si? Prepáč, vieš, že mi robí problém skoro vstať.“

„To ma nezaujíma a teraz mi povedz, čo za chatu si mi to včera spomínala.“ Nedočkavosť v jej hlase bola priam cítiť.

„Aha, fakt! Prepáč, daj mi minútku...“

„Ach, Verúnko.“ Milovala som, keď ma tak volala, pretože vtedy aj najväčšia zúrivosť bola zaobalená niečím... milým.

„Sekundičku...“

„HOVOR!“

„Och, no dobre, už som naozaj hore. Písal mi Sebastián, či by som chcela ísť na chatu pár kilometrov od Optimy, niekde v domovej oblasti neďaleko odtiaľ. Ó, a dôležitá vec, že mám brať aj kamošky. No keďže si v tom čase prikvitla na Facebook ty, tak som ti to rovno oznámila. Snáď im budeš stačiť, hehe. Nemám však ani len predstavu koľko je hodín, ako sa tam dostaneme. Keď nám všetky autobusy odišli, tak...“

„Hlavne pokoj. Ty sa daj dokopy, ja všetko zistím. O pol hodinu ti zavolám.“

Kým som sa spamätala, kde som a aký je čas, bolo už aj po druhej popoludní. Mala som necelé dve hodinky do stretnutia s Lilly, a to som sa mala stihnúť najesť (v mojom prípade vlastne

naraňajkovat'), osprechovať, hodiť reč s mamkou, niečo pripraviť na cestu, dať sa do gala, nech vyzerám aspoň ako-tak k svetu, a vyštartovať na autobusovú stanicu.

Ak u niekoho platí, že ranné vtáča ďalej doskáče, tak u mňa by sa dalo o tom polemizovať. Skôr by platila veta, že čím skôr vstanem, tým menej sa mi bude dariť a o to horšiu náladu budem mať. Preto si vždy dávam na čas, čo sa spánku týka. Doprajem si ho vždy a za akýchkoľvek okolností. Dokopy trinásť rokov školy, skorého vstávania a nedávna maturita ma takmer priviedli do hrobu, tak teraz si to vynahradzujem až tak, že neviem aký je deň, aký dátum a už vôbec nie koľko je hodín. Jedno šťastie, že už si na to všetci zvykli. Samozrejme, že po lete sa mi harmonogram dňa upraví, pevne tomu verím, ale nateraz... si to užívam.

S okamžitou rýchlosťou rýchlika som vtrhla do kuchyne oznámiť mamke tú „radostnú“ novinu, ale nikde nikoho. V celom byte nikde nikoho. Ocko je síce v Španielsku, ale... Ešteže existujú mobily, všakže. Moderná technika verzus ja, 2:0.

Mamka to jednoducho nikdy nevie zdvihnúť rýchlo. Už som si zvykla na čakanie takmer až do posledného zvonenia, lebo vraj nepočula, veľký hluk, šoféruje... Vždy sa vie vynájsť. Až nakoniec...

„Prosím?“ konečne sa v telefóne ozval mamkin hlas.

„Mamííí? No ahoj. Kde si? Prečo si ma nezobudila?“ medzitým som otvárala chladničku a vyberala, čo by bolo pre mňa najvhodnejšie.

„A načo by som ťa budila? Konečne si môžeš pospať. Som v obchode, čo potrebuješ?“

Tak toto sa nevyvíjalo veľmi dobre. Už viem, že kým je v obchode, dostatočne ma nevníma.

„Z obchodu nič... ja len, že... dovoľíš mi ísť na chatu?“ placho som sa opýtala.

„Kde na chatu, čo za chatu... s kým?“ rozpačito sa pre zmenu opýtala zasa ona mňa.

„Mami, vieš, že už mám po strednej, som dospelá osoba a môžem už rozhodovať sama za seba, že? Ale aj napriek tomu som sa ťa to musela spýtať.“

„Ja ti nič nehovorím, rob si čo chceš. A s kým?“ Áno, mami, áno, poznáme.

„S Luciou predsa. Neboj, zajtra som hneď späť. Ani si nevšimneš, že som tu nebola.“

„Dúfam, že ťa domov neprivedú ožratú či v inom stave.“

„Mamííííí, akoby si ma nepoznala. V žiadnom stave, prídem dokonca po vlastných a všetko bude v poriadku,“ dodala som nakoniec s odľahčením a začínajúcim úsmevom na perách.

„Dobre. To je všetko? Už musím končiť, idem na rad. A niečo pred cestou zjedz! Dávaj si pozor, dobre?“

„Áno, niečo si zobnem určite, tak ahoj a ďakujeeem.“

„Dobre, no... tak... čau,“ nasmelo, možno trochu s obavami, dodala. Ona sa jednoducho inak odzdraviť asi ani nevie, no viem, že ma ľúbi.

Dôvera robí divy. A asi aj preto, že mi verí a hlavne vie, že mám rozum a že nie som ako dnešné dievčatá, ktoré už v trinástich chl'astajú, flákajú sa, stretávajú sa s rôznymi individuami, no des a hrôza.

Ako sa výchova, doba a morálka mohli za pár rokov tak posunúť? Posunúť do začínajúcej záhuby. Rodičia nemajú čas na svoje deti, pretože kariéra je na prvom mieste. Ich nedostatočný záujem spôsobuje, že ich deti sú frustrované a nedostatok pozornosti od rodičov sa mení na nedostatok sebavedomia a rúcanie všetkých morálnych, právnych a etických zábran. Tínedžeri si úbytok lásky a pozornosti kompenzujú medzi vrstovníkmi vystrájaním, predvádzaním sa, kto znesie viac alkoholu v krvi a kto akú drogu okúsil, len aby na seba upriamili pozornosť rodičov. Nie každý si to vedome uvedomuje, ale zväčša je to tak.

Na jednej strane to chápem. Predsa každé dieťa, či už malé, dospievajúce či dospelé potrebuje mať pocit, že tu je niekto, kto sa stará, strachuje, chváli, karhá, jednoducho kto sa zaujíma a prejavuje emócie. Avšak na druhej strane nechápem tak expresívne a agresívne správanie mladých ľudí. Existuje toľko iných, zdraviu prospešnejších spôsobov a metód. Stačí byť len otvorený, úprimný a hlavne komunikovať a nedusiť to v sebe.

Samozrejme, nie všetky prípady sú také. Nie vždy sú na vine len egoistickí rodičia, ktorí uprednostňujú všetko možné len nie svoje deti. Uvedomujem si, že veľkú úlohu zohráva aj tlak spoločnosti, zlá partia, médiá a všetko možné a niekedy sú rodičia tí, ktorí si nevedia dať rady, nech sa akokoľvek snažia. No aj naďalej si myslím, že úcta, komunikácia a úprimnosť sú tými najdôležitejšími aspektmi každého vzťahu.

Moji rodičia ma takto vychovávali a myslím, že to bolo to najlepšie, čo mohli urobiť.

Ja som ešte dokonca antidiskotekový typ. Tá hudba nie je podľa môjho gusta. Takisto aj ten nenormálny dav rovnako nenormálne jačiach ľudí mi príde nenormálny. Hluk, pre ktorý nepočuť ani vlastného slova, dym z cigariet, z ktorého mi je zle a podgurážených chlapcov, posmeľných alkoholom a bohviečím, ani nepočítam. Tá chata bude asi niečo podobné, no aspoň s tým rozdielom, že vďaka Sebastiánovi sa tam bude púšťať môjmu srdcu blízka tvrdšia hudba. Tie ostatné veci si snád' odmyslím.

Po ukončení rozhovoru a následnom spozorovaní času na mobile sa mi zvýšil tep aj tlak naraz. Už je najvyšší čas, aby som so sebou začala niečo robiť.

Ten čas je taký sebecký. To už je aká zlomyseľnosť – keď potrebujete, aby letel, tak sa ťahá ako sopeľ z nosa, a keď potrebujete minúty navyše, nestihnete sa ani nadýchnuť a už je po všetkom.

Obvykle sa nezaťažujem tým, ako budem na nejakej chate vyzerať, no tentoraz som si na sebe chcela dať záležať. Vlastne ani neviem prečo. Niečo neskutočne zvláštne ma tam silno priťahovalo ako magnet. A keďže sa mi osvedčilo dávať na svoj prvý pocit, nechcela som prípravu zanedbať.

Som ten posledný človek na svete, ktorý by preferoval 30-centimetrové opätky, mikrosukničky s opaskom zakrývajúcim viac ako samotná sukňa, alebo tričká podobného druhu. Takéto typy a lá Motel hľadajte na Zemplínskej Šírave. Dnes však asi urobím výnimku. Aj keď nie extra veľkú.

Sivé špicaté lodičky (nájst' takéto na moju veľkosť nohy 35 bol heroický výkon), z mikrovecí vyhrali krátke rifl'ové polodotrhané džínsy a sivé voľné, cez rameno padajúce rokenrolové tričko s potlačou. Z mojich dlhých rovných hnedých vlasov som urobila trošku kratšie a mierne vlnité, čierna linka na oči je základ, krvavý matný rúž. Hotovo. Trochu ležérne, trochu rockové, trochu drzé, trochu rafinované. Niečo hodím do tašky a hurá za zážitkom!

4. DOBRÉ ČASY

„Tak som tu. Konečne. Jedno moje šťastie, že dnes nie je tak horúco a dusno. Inak by si ma už musela zbierať niekde z chodníka,“ mierne zadychčane som povedala Lilly pri zastávke.

„A ani nemeškáš. To je divné, Verúnko. To sa tak často nevidí.“ Lilly si zo mňa vždy rada uťahuje. Tentokrát však mala svätú pravdu, ja meškám vždy a všade.

„A tak vieš, keď už som sa tak nahodila, nechcem zbytočne zmeškať autobus. Inak aj ty vyzeráš super.“

A tentokrát som svätú pravdu mala ja. K jej prírodným ryšavým až červeným kučeravým vlasom a pehám, jej tá svetlozelenkavá dlhá sukňa náramne pristala. Jej žiadne opätky netreba, sama osebe je vysoká. Tričko podobnej farby bez ramienok a šatka vo vlasoch jej dodali na iskre.

Totálne sme k sebe nepasovali, neladili, ale to my nikdy a v ničom. Lilly vyzerala, akoby sa chystala na dovolenku na pláž a ja akoby som práve vyšla z nejakého pajzlu. Nikdy sa nezhodneme ani v chlapcoch, no toto považujem za veľkú výhodu, aspoň si nikdy žiadneho nepreberieme. Nevravím, občas sa v niečom zhodneme, ale skutočne len občas. Možno aj preto je naše priateľstvo také silné. Tak to už býva, že protiklady sa priťahujú, no.

„Ozaj, nemá ten autobus meškanie? Len aby sme stihli prestúpiť potom na ten košický,“ uvažovala som.

„Jasné, že mešká. Ešte desať minút a odchádzam! Môžem to osrať,“ ostro skonštatovala Lilly.

To sa na ňu presne podobá. Ona je taká, rýchlo sa rozčúli, ak niečo nejde tak, ako chce. Mňa to už nedokáže vyviest' z miery, no niekomu sa môže zdať výbušná či tá, ktorá sa rýchlo urazí. Čo je tiež pravda, ale každý je nejaký, všakže. Aj napriek tomu ju každý zbožňuje. Vráťane mňa.

„Lilly, trpezlivosť. Ja sa odtiaľto ani nehnem, kým nepríde. Na tú chatu sa dostanem! Vidíš, čo mám na nohách? Už keď som sa takto prekonala... hoci sa tam aj doplazím, ale budem tam! Aj mamu som spracovala, tak... ma nesar ty.“ Hovorila som to však s pokojom a trochu ironicky, no ona to už presne pozná. Ved' ja ju viem schladiť, ha!

Rozosmiali sme sa.

„Fajn! Dnešný deň si užijeme, zbalíme niekoho a bude nám HEJ!“

„Práve pre toto ťa milujem, vieš o tom?“ koketne som na ňu žmurkla.

Rozosmiali sme sa ešte viac.

V tom okamihu som už zazrela náš autobus. Hor sa!

Poslušne sme nastúpili. Teda, snažili sme sa nastúpiť. Toľko ľudí, pánečky. Kde sa ich tu toľko zobralo? Zo sekundy na sekundu, z ničoho nič. Ako dážďovky po daždi či mravce, keď zazrú toľko omrvíniek, že by im vystačili na tri roky dopredu.

Každý sa začal strkať, nikto na nikoho nebral ohľad. Och, kde to sme?! Fakt som si v jednom okamihu pripadala, akoby som sa ocitla v Tokiu a snažila sa nastúpiť do metra. Nemala by som šancu. A rovnako ani tu nie.

Jednoducho na takéto veci nemám trpezlivosť, už som to chcela vzdať pre zmenu ja. Počkám si na ďalší, to už je jedno, či sa tam objavím o dve hodiny skôr, či nie.

Keby nebolo Lilly, fakt by som si už išla sadnúť na zastávku. Zrazu ma schmatla za ruku a nasilu vtlačila do autobusu.

„Musíš sa presadiť,“ povedala pokojne.

Tak to teda fakt ďakujem. Tá pravá sa ozvala, ktorá chcela odísť z autobusovej zastávky hneď, keď tam prišla.

Ale predierať sa medzi tých ľudí, ktorí ofrflali a ofučali každé jedno slovo, každý jeden pohyb a keby mohli, tak sa s chuťou vyvrieskajú na každého, kto sa na nich len opováži pozrieť, po tom som fakt netúžila.

V takýchto situáciách trpezlivá naozaj nie som. Beriem ohľad na starších ľudí, vždy sa im snažím pomáhať, nech ide o čokoľvek a nech si pokojne sedia, ale stačilo by v tej chvíli len jedno slovo na moju osobu a asi by som to v sebe neudržala.

Niektorí starí ľudia vedia byť fakt otravní, niekedy dokonca drzejší než mladí. Potom nech sa nedivia, že aj my sme takí, veď to máme predsa v génoch, či nie? Aspoň čiastočne. Ách, všetko je v dnešnej dobe postavené akosi na hlavu.

„Už nech sme aspoň v Košiciach, prosím, prosím, silno prosím!“ Úpenlivo som mrnčala.

„Verúnko, vydrž. Aj ja by som si už sadla.“

„Nevadí mi, že stojím. Len nie som zvyknutá chodiť autobusom, vieš. Bolo by to všetko v úplnej pohode, keby tu nebolo toľko ľudí. Veď tu sa nedá dýchať, ble.“

„Niečo mi hovor! Je mi na grc z tých prepotených tučných páňkov!“

„Keby aspoň tak nezazerali. Bohvie, čo sa im asi premieta v hlave. Hovädá! Vždy musíme mať také ‚šťastie‘, však? Že sme tu jediné mladé, ach.“

„Tak vieš, že asi na babky zazerat' nebudú.“

„No ale mohli by, veď sú rovesníci,“ trošku hlasnejšie som sa zasmiala, čím som na seba opäť len upútala pozornosť. To som ja ale múdra, čo?

Čas sa opäť neskutočne vliekol a mňa išlo opäť poraziť. Načo som toho Sebastiána poslúchala?

Čo ak si len zo mňa urobil srandu, rýchlo sa vyparil, aby sa mohol do rána rehlit', a ja som tomu uverila? Tá moja naivita je hádam nepremožiteľná.

Som presvedčená, že Lilly by ma minimálne prizabila, keby to bol fór. Naďalej som sa však tvárila hrdinsky.

Dostali sme sa už... no ani neviem kde presne, nejako som nestihla vnímať, keďže som bola, bohužiaľ, maximálne sústredená na otravných spolucestujúcich. Keby to bolo v mojej kompetencii, nastolila by som zákon, ktorý by vymedzoval určitý počet cestujúcich v MHD a tým pádom hromadnejšiu výrobu týchto dopravných prostriedkov. A bolo by! Nikto by sa netlačil, všetci by boli spokojní. Takmer všetci.

Pomalým tempom nás tam začalo ubúdať a ja som si konečne po skoro hodine sadla. Nie som žiadna panička, ale autobusy plné ľudí fakt nemám v láske. Aj keď dosť pochybujem, že je to niečie hobby. Vlastne by som aj celý čas postála, len keby som sa nemusela o nikoho obtierať, veď to je absolútne nepríjemné, pokiaľ vedľa vás nestojí niekto pohľadný.

„Ach, to bola otrava, čo povieš?“ spýtala som sa po chvíľke Lilly.

„Čože?“

Chudinka, už bola taká znudená a bez nálady, že ma už ani nevnímala.

„Ale nič. Asi o nejakých dvadsať minút prestupujeme na košický autobus, ktorý nás zavedie k Optime. Cesta tam sa však ešte nekončí, pretože na miesto určenia nás musí zaviesť Sebastianov kamarát. Netušila som, že to bude taká náročná cesta. Seby je polomŕtvy.“

„Vieš si predstaviť, čo to bude v Košiciach? Koľko ľudí nastúpi? Michalovce sú nič! Seby je síce polmŕtvy, ale ty budeš mŕtva hneď, čo vystúpime, aby si vedela.“

„Ešte mi budeš d'akovať, veď počkaj.“

5. KTO SI?

Konečne sme vystúpili z toho hnusného upoteného autobusu.

Konečne čerstvý vzduch.

A ja ešte stále žijem, to ma v tej chvíli uspokojovalo asi najviac. Lilly nedodržala svoju vyhrážku, aj keď v tom momente by som nedala ruku do ohňa za to, že to neurobí.

Keďže náš autobus z Michaloviec do Košíc meškal asi pätnásť minút a aj tá cesta trvala, z nevysvetliteľných príčin, asi o dvadsať minút dlhšie ako mala, zostalo nám desať minút nazvyš.

A čo s toľkým časom? Plánovali sme si ešte rýchlu kávičku na námestí, no za desať minút by sme sa akurát dostali len na to námestie. Koľko šťastia v jeden deň.

Už aj tak dosť znechutené z toho celého priebehu a cesty sme sa na to vykašľali.

Náš košický autobus prišiel dokonca o päť minút skôr. Nechápem tomu systému. Ďalšia vec, pre ktorú neznášam MHD! To aby ste vždy boli v strehu a čakali na zastávke minimálne pätnásť minút pred príchodom lebo neviete, či príde autobus neskôr, či dokonca skôr, než mal. Strašné.

Avšak v tomto prípade to vyšlo celkom dobre. Nemuseli sme zbytočne čakať neskutočne dlhých desať minút, čakali sme len päť, no na moje počudovanie bol ten autobus úplne prázdny! Ocitli sme sa na správnom mieste?

Zdalo sa mi, že som na tej zastávke zaspala a že sa mi to sníva. Ďalšia možnosť bola tá, že už mám halucinácie. No nič z toho nebola pravda, autobus bol fakt prázdny!

To bolo vykúpenie!

Teraz ma už Lilly nemusela nasilu hnať, s ohromnou radosťou som sa tam pohrnula mile-rada aj sama. Aká drobnosť a banalita môže zdvihnúť náladu. V takýchto situáciách je aj mestská hromadná doprava ľuďom bližšia a milšia.

Len tak, mimochodom, zrazu som si na ten svoj zákon ani nespomenula.

„Ááách, to je iný luxus, prázdny autobus, celý je len náš,“ povedala som si nadšene pre seba.

„Ty sa z toho nejako veľmi tešíš, že?“ zahundrala si Lilly.

„No? A ty azda nie? Konečne sa môžem rozvaliť ako chcem a nikto na mňa nebude zazerat.“